

DOM

Afsagt den 30. september 2014 af Østre Landsrets 3. afdeling
(landsdommerne Ejler Bruun, Ole Dybdahl og Martin Broms (kst.)).

3. afd. nr. B-659-13:

3F som mandatar for

A

(advokat Mads Krøger Pramming)

mod

Ankestyrelsen

(Kammeradvokaten v/advokat Kristine Schmidt Usterud)

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt ved Københavns Byret (BS 26B-4884/2012) den 30. oktober 2012, er ved kendelse af 20. februar 2013 henvist til behandling ved Østre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagen angår en prøvelse af Ankestyrelsens afgørelse af 23. september 2011.

Med denne afgørelse godkendte Ankestyrelsen, at X Kommune den 10. november 2010, efter at kommunens oprindelige afgørelse af 21. december 2009 var erklæret ugyldig, kunne træffe afgørelse med virkning fra den 31. december 2009 om, at sagsøgerens ret til sygedagpenge ikke kunne forlænges ud over varighedsbegrænsningen i sygedagpengelovens § 24, stk. 1.

Sagsøgeren, A, har nedlagt påstand om, at Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at hun har ret til udbetaling af sygedagpenge fra den 1. januar 2010 til og med den 10. november 2010.

Sagsøgte, Ankestyrelsen, har påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

Ankestyrelsen traf den 23. september 2011 afgørelse i As sag mod X Kommune om kommunens forpligtelse til efter hjemvisning at betale sygedagpenge efter varighedsbegrænsningens indtræden, jf. sygedagpengelovens § 24, stk. 1, når der ikke har været truffet en lovlig afgørelse om standsning.

Sagen, der tidligere var afgjort af Statsforvaltningen Syddanmark, Beskæftigelsesankenævnet, den 1. februar 2011, var antaget til principiel afklaring af det nævnte spørgsmål.

Det hedder i Ankestyrelsens afgørelse blandt andet:

”Afgørelse i din sag om sygedagpenge

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i din sag om afklaring af en kommunes forpligtelse til efter hjemvisning at betale sygedagpenge efter varighedsbegrænsningens indtræden, når der ikke har været truffet en lovlig afgørelse om standsning.

Resultatet er

- X Kommune skal ikke betale sygedagpenge efter varighedsbegrænsningens indtræden den 31. december 2009, selvom der ikke har været truffet en lovlig afgørelse om standsning.

Vi er således kommet til samme resultat som Beskæftigelsesankenævnet i Statsforvaltningen Syddanmark.

Der var enighed på mødet.

...

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har lagt vægt på, at en bebyrdende forvaltningsakt normalt ikke kan tillægges tilbagevirkende kraft. En afgørelse om afslag

på forlængelse af sygedagpenge efter lov om sygedagpenge § 27, stk. 1, nr. 1-7 kan dog meddeles med tilbagevirkende kraft i de tilfælde, hvor du forud for afgørelsen vidste eller burde vide, at du ikke længere var berettiget til sygedagpenge, og dermed ikke havde en berettiget forventning om fortsat udbetaling af sygedagpenge.

Udgangspunktet er, at en forvaltningsafgørelse først har virkning, når den er meddelt, og dermed er kommet frem til modtager.

Udgangspunktet er tillige, at en hjemvisning efter almindelig forvaltningsret indebærer en annullation af den påklagede afgørelse, med mindre andet fastsættes i hjemvisningsafgørelsen, og retsvirkningerne af den påklagede afgørelse ophæves.

Din ret til sygedagpenge ophørte efter den 31. december 2009, hvor varighedsbegrænsningen indtrådte. Kommunen sendte den 15. december 2009 din ressourceprofil i partshøring hos dig og meddelte samtidig, at kommunen påtænkte at standse udbetalingen af dine sygedagpenge ved varighedsbegrænsningens indtræden. Du havde derfor en faktisk viden om, at retten til dagpenge ville ophøre ved varighedsbegrænsningens indtræden, og dermed ikke en berettiget forventning om fortsat udbetaling af sygedagpenge efter den 31. december 2009.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg er opmærksomme på, at X Kommunes afgørelse af 21. december 2009 om afslag på forlængelse af sygedagpenge ved nævnets tidligere afgørelse blev ophævet, fordi den var truffet af en anden aktør, hvilket er tiltrådt af Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg. Du fik en ny afgørelse om afslag på forlængelse af dine sygedagpenge af X Kommune den 10. november 2010, hvilket er tiltrådt af Beskæftigelsesankenævnet. Selvom kommunens afgørelse af 21. december 2009 blev erklæret ugyldig, medfører dette dog ikke, at du havde en berettiget forventning om fortsat udbetaling af sygedagpenge efter den 31. december 2009.

Sygedagpenge er som udgangspunkt en korttidsydelse, og sygedagpengeperioden kan kun forlænges udover den generelle varighedsbegrænsning, hvis en eller flere af forlængelsesbetingelserne i sygedagpengelovens § 27, stk. 1, nr. 1-7 er opfyldt.

Bemærkninger til klagen

...

Vi bemærker, at vi alene har antaget sagen til afklaring af en kommunes forpligtelse til efter hjemvisning at betale sygedagpenge efter varighedsbegrænsningens indtræden, når der ikke har været truffet en lovlig afgørelse om standsning.

Vi bemærker endvidere, at spørgsmålet om forlængelsesgrundene ikke er antaget til principiel behandling, og nævnets afgørelse herom er derfor gældende.”

Forløbet forud for Ankestyrelsens afgørelse er følgende:

A blev den 25. november 2008 sygemeldt fra sit arbejde og modtog i den forbindelse sygedagpenge frem til den 31. december 2009.

En medarbejder ved Falck Jobservice A/S, der som led i en partnerskabsaftale mellem X Kommune og Falck Jobservice A/S var tilknyttet som sagsbehandler i Jobcenter X, Sygedagpenge, traf – efter i perioden 9. – 15. december 2009 at have udarbejdet en arbejdsevnevurderingsjournal - den 21. december 2009 på vegne af X Kommune afgørelse om, at As ret til sygedagpenge ophørte den 31. december 2009, idet hun ikke opfyldte betingelserne for udbetaling af sygedagpenge efter dette tidspunkt.

Det hedder i afgørelsen blandt andet:

”Afgørelse om ophør af dagpengeretten

Det meddeles herved, at X Kommunes sygedagpengeafdeling har truffet afgørelse om at standse udbetaling af sygedagpenge med sidste beregningsdag den 31.12.2009, idet du ikke opfylder betingelserne om forlængelse af dagpengeperioden jf. Dagpengelovens § 27, stk. 1-7.

Ifølge Dagpengelovens § 24 ophører dagpengeretten, når der er udbetalt sygedagpenge/løn under sygdom for mere end 52 uger i de 18 forudgående kalendermåneder.

Partshøring:

Du er i brev af 15.12.2009 blevet partshørt jf. forvaltningslovens § 19, og i den forbindelse er der ikke modtaget bemærkninger fra dig.

Der henvises til partshøringens § 7a vurdering.

Baggrund:

Du har været sygemeldt i et år pga. depression. Det fremgår af attest fra egen læge dateret 7.12.09, at bedringen er ustabil og prognosen er usikker. Der kan ikke siges noget om, hvor længe uarbejdsdygtigheden vil vare. Tiden må absolut være til at forsøge arbejdsprøvning/aktivering ganske gradvist. Det er mest sandsynligt, at der skal støtte til for at A kan vende tilbage til arbejdsmarkedet. - Se vedlagte skrivelse fra din læge og vurderingen fra kommunens lægekonsulent.

Der er taget stilling til forlængelsesmulighederne jf. dagpengeloven § 27.

Umiddelbart findes der ikke grundlag for at forlænge dagpengene jf. forlængelsesmulighederne i dagpengelovens § 27, stk. 1-7.

Begrundelsen herfor

Det vurderes at der ikke er yderligere forlængelsesmuligheder jf. dagpengeloven § 27.

Ad. 1. Der kan på nuværende tidspunkt ikke tages stilling til, om du er berettiget til revalidering. Du er fortsat i behandling for depression. Bedringen er ustabil og prognosen er usikker. Det er således uafklaret, hvornår der kan iværksættes afklarende foranstaltninger.

Ad. 2. Der kan ikke iværksættes en afklaring af din arbejdsevne. Bedringen af din psykiske tilstand er ustabil og prognosen er usikker. Der kan ikke siges noget om, hvor længe uarbejdsdygtigheden vil vare. På den baggrund kan der ikke iværksættes en afklaring af arbejdsevnen på nuværende tidspunkt, da det ikke vil give et reelt billede af din arbejdsevne.

Ad. 3. Der foreligger ikke en lægevurdering af, at du er under eller venter på lægebehandling, som vil kunne medføre tilbagevenden til hidtidig arbejde indenfor 2 x 52 uger. Din læge vurderer ligeledes, at du sandsynligvis har behov for støttende tiltag, for at du kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Ad. 4. Der foreligger ikke tilstrækkelig dokumentation for at du ikke vil kunne opnå eller fastholde beskæftigelse på ordinære vilkår, hvorved behovet for udelukkende at afklare berettigelse til fleksjob eller førtidspension ej heller er til stede.

Ad. 5. Der er ikke tale om at du har en livstruende sygdom, hvor behandlingsmulighederne er udtømte.

Ad. 6. Der er ikke tale om en aktiv arbejdsskadesag.

Ad. 7. Der er ikke påbegyndt sag om førtidspension.

Du henvises derfor til at rette henvendelse til din a-kasse med henblik på at stille dig til rådighed for arbejdsmarkedet, såfremt at du ikke allerede er i arbejde.

Såfremt din a-kasse skulle vurdere at du ikke står til rådighed og dermed ikke vil være berettiget til dagpenge derfra, så bedes du hurtigst muligt henvende dig til kommunen med henblik på ansøgning om kontanthjælp ved personlig henvendelse til Økonomisk Rådgivning.

Du skal være opmærksom på, at man tidligst kan være berettiget til kontanthjælp fra den dag ansøgningsskemaet er modtaget i Økonomisk Rådgivning. Det er således vigtigt, at du sørger for at aflevere ansøgningsskemaet til kontanthjælp dagen efter sidste beregningssag for sygedagpenge, dvs. for dit vedkomne inden den 31.12.2009.”

Afgørelsen blev af As fagforening, 3F, påklaget til Statsforvaltningen Y, Beskæftigelsesankenævnet, som den 2. september 2010 ophævede kommunens afgørelse og hjemviste

sagen til fornyet behandling, herunder vurdering af om betingelserne for forlængelse af sygedagpengeperioden var opfyldt. Beskæftigelsesankenævnet henviste til, at afgørelsen af 21. december 2009 var ugyldig, fordi den i strid med sygedagpengelovens § 19, stk. 2, var truffet af en medarbejder ved Falck Jobservice A/S (såkaldt "anden aktør").

Af Beskæftigelsesankenævnets afgørelse fremgår endvidere:

"Afgørelsen betyder ikke umiddelbart, at kommunen skal genoptage udbetalingen af sygedagpenge til A, da fortsat udbetaling af sygedagpenge i en forlængelsesperiode forudsætter, at der er et særligt grundlag herfor, men at kommunen på ny skal vurdere, om sygedagpengeperioden burde have været forlænget efter sygedagpengelovens § 27, stk. 1, nr. 1-7."

X Kommune indbragte Beskæftigelsesankenævnets afgørelse for Ankestyrelsen, som antog sagen for principielt at afklare, om der er tale om en ugyldig afgørelse, når en medarbejder, der er ansat som led i en partnerskabsaftale, træffer afgørelse om retten til sygedagpenge.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte ved en principafgørelse af 2. september 2011, at kommunens afgørelse af 21. december 2009 var ugyldig, og anførte, at X Kommune skulle træffe en ny afgørelse om retten til sygedagpenge efter den 31. december 2009. Af Beskæftigelsesudvalgets afgørelse fremgår, at udvalget ikke har taget stilling til eventuel genudbetaling af sygedagpenge.

X Kommune havde i mellemtiden, den 10. november 2010, truffet en ny afgørelse om, at A ikke havde ret til sygedagpenge efter den 31. december 2009.

Det hedder i afgørelsen blandt andet:

"Afgørelse om ophør af dagpengeretten

I forbindelse med at X Kommune, har fået hjemvist din sygedagpengesag til fornyet behandling i forhold til mulighederne for forlængelse af din sygedagpen[ge]ret udover d. 31.12.2009, er din sag blevet gennemgået og der er taget stilling til forlængelsesmulighederne. Der vurderes ikke mulighed for forlængelse af sygedagpengeretten udover d. 31.12.2009, idet du ikke opfylder betingelserne om forlængelse af dagpengeperioden jf. dagpengelovens § 27, stk. 1-7.

Ifølge Dagpengelovens § 24 ophører dagpengeretten, når der er udbetalt sygedagpenge/løn under sygdom for mere end 52 uger i de 18 forudgående kalendermåneder.

Partshøring:

Du er i brev af 20.10.2010 blevet partshørt jf. Forvaltningslovens § 19, og i den forbindelse er der indkommet følgende bemærkninger fra din faglige organisation 3F. 3F henviser til deres anke af 1.2.2010 samt til oplysninger, som ligger efter 31.12.2010, nemlig i forhold til din aktuelle sociale situation.

I forhold til anken af 1.2.2010 henviser 3F til, at din sygedagpengeret bør forlænges iht. § 27,1,3, se nedenfor i forhold til vurdering af dette forlængelsesgrundlag. I forhold til din aktuelle sociale situation skal det bemærkes at denne afgørelse skal træffes på baggrund de oplysninger, som forelå på tidspunktet for afgørelsen, nemlig 31.12.2009, udviklingen i din sag over sommeren og efteråret 2010 kan således ikke lægges til grund for denne afgørelse. Der henvises i øvrigt til partshøringens § 7a vurdering.

Baggrund for afgørelsen:

Du har været sygemeldt siden 25.11.2008 pga. depression. I perioden frem til 31.12.2009 har du været i vedvarende antidepressiv behandling, dels medicinsk, dels via psykiatrisk mobilteam. Der er 7.12.2009 indgået specifik helbredsattest fra din praktiserende læge B. Af denne fremgår, at din psykiske tilstand er ustabil og at prognosen for din fremtidige tilknytning til arbejdsmarkedet er usikker. På tidspunktet for varighedsbegrænsningen var det således ikke muligt, at vurdere prognosen i forhold til din helbredsmæssige situation og dermed ikke muligt, via en evt. arbejdsprøvning at skabe et retvisende billede af din arbejdsevne. Det var ligeledes ikke muligt at vurdere, hvor lang tid, der ville gå, før din tilstand var tilstrækkeligt afklaret til, at der kunne iværksættes foranstaltninger, som kunne skabe et retvisende billede af arbejdsevnen.

Det vurderes ikke, at der er mulighed for at forlænge sygedagpengeretten i henhold til Sygedagpengelovens § 27, stk. 1-7.

Ad. 1. På tidspunktet for varighedsbegrænsningen var det ikke muligt at vurdere, om du kunne være berettiget til revalidering iht. aktivlovens § 46. Ved vurderingen er der lagt vægt på, at din helbredsmæssige tilstand ved varighedsbegrænsningen indtræden var uafklaret og prognosen usikker.

Ad. 2. På tidspunktet for varighedsbegrænsningen var din helbredsmæssige tilstand fortsat ustabil og prognosen usikker. På den baggrund vurderes det ikke sandsynligt, at der indenfor en periode på 26 uger fra varighedsbegrænsningens indtræden kunne skabes et retvisende billede af din arbejdsevne via afklarende foranstaltninger.

Ad. 3. Der forelå, på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden ikke en lægefaglig vurdering af, at du var under eller ventede på lægebehandling, som ville kunne medføre tilbagevenden til hidtidig arbejde indenfor 2 x 52 uger. 3F henviser til en forlængelse efter denne paragraf, hertil skal flg. anføres: På tidspunktet for afgørelsen, 31.12.2009, forelå der ikke en sikker lægefaglig vurdering af prognosen for raskmelding. I forhold til de oplysninger 3F anfører omkring din

aktuelle situation nov. 2010, vurderes disse ikke at kunne lægges til grund for en afgørelse af 31.12.2009 da det på daværende tidspunkt ikke kunne forudsiges, hvordan din psykiske situation ville udvikle sig.

Ad. 4. Der forelå, på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden ikke tilstrækkelig dokumentation for, at du ikke ville kunne opnå eller fastholde beskæftigelse på ordinære vilkår, hvorved behovet for udelukkende at afklare berettigelse til fleksjob eller førtidspension ej heller er til stede.

Ad. 5. Der var, på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden ikke tale om, at du havde en livstruende sygdom, hvor behandlingsmulighederne var udtømte.

Ad. 6. Der var, på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden ikke tale om en aktiv arbejdsskadesag.

Ad. 7. Der var, på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden ikke påbegyndt sag om førtidspension.

Ved vurderingen af forlængelsesmulighederne er der lagt vægt på de lægelige oplysninger i sagen.

Det fremgår af attest fra egen læge dateret 7.12.09, at bedringen var ustabil og prognosen usikker. Der kunne ikke siges noget om, hvor længe uarbejdsdygtigheden ville vare. Tiden måtte absolut være til at forsøge arbejdsprøvning/aktiveringsganske gradvist. Det vurderedes af egen læge mest sandsynlig, at der skulle støtte til, for at du kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Det vurderes, at du på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden fortsat var fuldt uarbejdsdygtig pga. depression. På trods af dette, vurderes der fortsat ikke grundlag for udbetaling af sygedagpenge efter varighed 31.12.2009. Du blev vejledt i forhold til at søge kontanthjælp. Af sagsakterne ses det, at du siden varighedsbegrænsningens indtræden har modtaget kontanthjælp.

Den fremtidige plan, ved varighedsbegrænsningens indtræden, var, at du skulle passe din medicinske behandling og deltage i samtaler vis psykiatrisk mobilteam. Først når der er bedring i depressionen og bedringen er stabil, kan arbejdsevnen afklares. Indtil dette sker, findes det hensigtsmæssigt at du aktiveres i den mellemiggende periode, hvilket også er sket via beskæftigelsesrådgivningen i Jobcenter X.”

X Kommunes afgørelse af 10. november 2010 blev af 3F påklaget til Statsforvaltningen, Beskæftigelsesankenævnet, som den 1. februar 2011 stadfæstede afgørelsen, således at A ikke havde ret til sygedagpenge efter den 31. december 2009.

3F indbragte afgørelsen for Ankestyrelsen, som traf den afgørelse af 23. september 2011, der er til påkendelse under denne sag.

Forklaring

A har forklaret blandt andet, at hun forud for sygemeldingen i november 2008 havde arbejdet i fem år på et vaskeri, hvor hun sorterede og pakkede tøj. Hun fik en depression og var herefter i kontakt med egen læge og et psykiatrisk mobilteam. Hun modtog behandling og medicin, som hun dog efterfølgende ophørte med at tage. I april 2009 forsøgte hun at vende tilbage til vaskeriet i en deltidsstilling, men efter tre måneder blev hun afskediget og fik på ny en depression. Hun hørte i forbindelse med sygemeldingen ikke noget fra kommunen, bortset fra to telefonsamtaler efter syv måneder. Senere modtog hun et brev om, at hendes ret til sygedagpenge ophørte med udgangen af 2009. Hun vidste, at der var nogle muligheder for forlængelse af retten til sygedagpenge. Den psykolog, der bistod hende, havde i den forbindelse sagt, at hun ville være i stand til at komme på arbejdsmarkedet inden for 2 x 52 uger. Hun var efter modtagelsen af afgørelsen om ophør af retten til sygedagpenge til et møde hos kommunen, hvor hun fik at vide, at der ikke var mulighed for forlængelse af retten til sygedagpenge. Hun modtog ikke sygedagpenge efter den 31. december 2009, hvor hun i stedet modtog kontanthjælp. Hun blev endvidere arbejdsprøvet. I løbet af 2010 blev hun sat op i arbejdstid, og omkring november 2010 arbejdede hun cirka 30 timer om ugen. Hun blev raskmeldt pr. 1. marts 2011 og arbejder nu i et bofællesskab med en arbejdstid på 30 timer ugentligt. Hun lider ikke længere af depression.

Procedure

A har procederet i overensstemmelse med anbringenderne i påstandsdokument af 26. august 2014, hvoraf fremgår:

”Til støtte for påstanden gøres det overordnet gældende, at sagsøgtes afgørelse af 23. september 2011 er forkert.

X Kommune har således været forpligtet til at fortsætte As sygedagpengeudbetaling efter den 31. december [2009] og frem til det tidspunkt, hvor X Kommune traf en lovlige afgørelse, idet X Kommune bragte As udbetaling af sygedagpenge til ophør på baggrund af en ugyldig afgørelse.

Det gøres gældende,

- at** X Kommune uden fornøden hjemmel hertil overlod det til en ekstern aktør at træffe afgørelse om udbetaling af As sygedagpenge, hvilket udgør en væsentlig retlig mangel ved afgørelsen, samt
- at** afgørelsen af 21. december 2009 om ophør af As sygedagpenge derfor er ugyldig, jf. også Ankestyrelsens afgørelse [af 2. september 2011], i bilag 19.

Det gøres endvidere gældende,

- at** afgørelsen af [21.] december 2009 var ugyldig, jf. bilag 19 [Ankestyrelsens principafgørelse af 2. september 2011], hvorfor den bebyrdende afgørelse skulle annulleres og retsvirkningerne af denne (ophøret af udbetalingen af sygedagpenge) fjernes,
- at** konsekvensen af at de bebyrdende retsvirkninger fjernes, rettelig er, at As sygedagpengeydelse skal genoprettes, indtil der træffes en lovlige afgørelse om ophør af sygedagpenge,
- at** en bebyrdende retsakt som alt overvejende udgangspunkt ikke kan tillægges tilbagevirkende kraft,
- at** der kræves "særdeles klar lovhjemmel" for at tillægge en bebyrdende forvaltningsafgørelse virkning med tilbagevirkende kraft, jf. fx UfR.1996.724Ø,
- at** der hverken direkte i sygedagpengeloven eller forarbejderne hertil er hjemmel til at tillægge sådanne bebyrdende afgørelser tilbagevirkende kraft,
- at** andre forhold – herunder tungtvejende hensyn til private eller offentlige interesser – heller ikke kan resultere i, at der kan træffes afgørelser om ophør af sygedagpenge med tilbagevirkende kraft, hvorfor
- at** A følgelig er berettiget til efterbetaling af sygedagpenge i perioden 31. december 2009 til 10. november 2010.

Ankestyrelsen har i afgørelse af 23. september [2011], jf. bilag 20 anført, at en afgørelse om afslag på forlængelse af sygedagpenge efter lov om sygedagpenge § 27 stk. 1. nr. 1-7 kan meddeles med tilbagevirkende kraft, idet A vidste eller burde vide, at hun ikke længere var berettiget til fortsat udbetaling af sygedagpenge.

Dette bestrides.

Det gøres i den forbindelse gældende,

- at** A er berettiget til efterbetaling, uanset om hun har været berettiget til sygedagpenge efter den 31. december 2009,
- at** A er berettiget til efterbetaling, uanset om hun har haft en berettiget forventning om at modtage sygedagpenge efter den 31. december 2009, idet inddragelse af dette hensyn ikke kan lempe kravet om klar hjemmel,

at A rent faktisk var berettiget til sygedagpenge efter den 31. december 2009, idet forlængelsesmulighederne i sygedagpengeloven var til stede,

at A således har haft en berettiget forventning om fortsat at kunne modtage sygedagpenge, idet hun i december 2009 var i bedring, behandling og klar til langsom og gradvis arbejdsstart med henblik på tilbagevenden til arbejdsmarkedet, samt

at A rent faktisk også blev fuldt ud arbejdsdygtig inden for perioden på 2 gange 52 uger.

A er derfor berettiget til sygedagpenge i den angivne periode, jf. Ankestyrelsens afgørelse af 22. september 2011 (nummer 181-11) modsætningsvist.”

Ankestyrelsen har procederet i overensstemmelse med anbringenderne i påstandsdokument af 26. august 2014, hvoraf fremgår:

”Der er ikke grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af 23. september 2011 (bilag 20), hvor Ankestyrelsen stadfæstede Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Syddanmarks afgørelse af 1. februar 2011 (bilag 16), om at X Kommune havde været berettiget til ikke at udbetale sygedagpenge til sagsøgeren efter 31. december 2009, da betingelserne i sygedagpengelovens § 27, ikke var opfyldte.

Ankestyrelsen har ved afgørelsen været opmærksom på – og lagt vægt på – at der var tale om en bebyrdende afgørelse, der normalt ikke kan tillægges tilbagevirkende kraft. En bebyrdende afgørelse kan dog meddeles med tilbagevirkende kraft, hvis borgeren forud for afgørelsen ikke havde en berettiget forventning om fortsat udbetaling.

Udgangspunktet er, at en hjemvisning efter almindelig forvaltningsret indebærer en annullation af den påklagede afgørelse, med mindre andet fastsættes i hjemvisningsafgørelsen, og retsvirkningerne af den påklagede afgørelse ophæves.

Ved afgørelsen lagde Ankestyrelsen vægt på, at sagsøgerens ret til sygedagpenge ophørte efter 31. december 2009, hvor varighedsbegrænsningen indtrådte. Kommunen havde den 15. december 2009 sendt ressourceprofilen til partshøring og samtidig meddelt, at kommunen påtænkte at standse udbetalingen af sygedagpenge til sagsøgeren pr. 31. december 2009.

Sagsøgeren havde dermed en viden om, at retten til sygedagpenge ville ophøre pr. 31. december 2009 og havde derfor ikke en berettiget forventning om fortsat udbetaling af sygedagpenge efter den dato.

Sygedagpenge er en korttidsydelse, og forlængelse af sygedagpengene efter varighedsbegrænsningen indtræden kræver, at en eller flere af betingelserne i lovens § 27, stk. 1, nr. 1-7, er opfyldte.

Da X Kommune og Beskæftigelsesankenævnet ikke vurderede, at betingelserne for forlængelse i § 27, stk. 1, nr. 1-7, var opfyldte i sagsøgerens sag, og da sagsøgeren ikke har haft en berettiget forventning om at modtaget sygedagpenge efter 31. december 2009, var der grundlag for med tilbagevirkende kraft at træffe afgørelse om, at sagsøgeren ikke er berettiget til sygedagpenge efter 31. december 2009.”

Landsrettens begrundelse og resultat

X Kommunes oprindelige afgørelse af 21. december 2009 om ophør af As ret til sygedagpenge den 31. december 2009 var ugyldig, fordi den blev truffet af en medarbejder ansat hos Falck Jobservice A/S, som havde indgået en partnerskabsaftale med X Kommune (såkaldt ”anden aktør”).

Følgen af, at en forvaltningsretlig afgørelse ophæves og hjemvises af rekursinstansen som ugyldig på grund af en formel mangel, er som udgangspunkt, at retsvirkningerne af afgørelsen bortfalder, og at adressaten for denne skal stilles, som om der ikke var truffet en afgørelse, indtil der træffes og meddeles en gyldig afgørelse.

Sagen angår, hvorvidt X Kommune desuagtet den 10. november 2010 kunne træffe afgørelse om, at As ret til sygedagpenge ophørte med udløbet af varighedsbegrænsningen den 31. december 2009.

Ole Dybdahl og Martin Broms udtaler herefter:

Der var og er ikke i sygedagpengeloven hjemmel til - og det er heller ikke i forarbejderne til loven forudsat - at der kan træffes afgørelse om ophør af retten til sygedagpenge med tilbagevirkende kraft, således som det er sket i denne sag.

Det følger imidlertid af sygedagpengelovens § 24 sammenholdt med § 27, stk. 1, nr. 1 – 7, at retten til sygedagpenge ophører ved varighedsbegrænsningens udløb, medmindre kommunen forinden har truffet en særskilt afgørelse om forlængelse af sygedagpengeperioden. Kommunen har i den forbindelse pligt til, forud for at udbetalingen af sygedagpenge kan ophøre, at undersøge, om den sygemeldte er berettiget til revalidering, visitation til fleksjob eller førtidspension, jf. sygedagpengelovens § 28.

Efter det foreliggende lægger disse voterende til grund, at afgørelsen af 21. december 2009 om ophør af sygedagpenge blev truffet i overensstemmelse med sygedagpengelovens § 24 sammenholdt med §§ 27 og 28.

Der blev således i perioden 9. - 15. december 2009 udarbejdet en arbejdsevnevurderingsjournal, ligesom der ved et brev af 15. december 2009 blev foretaget partshøring af A. Der blev endvidere den 21. december 2009 truffet en afgørelse om ophør af retten til sygedagpenge pr. den 31. december 2009, hvori der blev taget begrundet stilling til de enkelte muligheder i § 27, stk. 1, nr. 1 – 7, for forlængelse af sygedagpengeperioden ud over varighedsbegrænsningen.

Disse voterende finder, at A i det anførte forløb modtog konkrete og klare oplysninger om såvel retsgrundlaget som de faktiske omstændigheder, der indgik i vurderingen efter sygedagpengelovens § 24 sammenholdt med § 27, stk. 1, nr. 1 – 7, og § 28, og at hun herefter ikke havde en berettiget forventning om, at hun efter den 31. december 2009 opfyldte betingelserne for udbetaling af sygedagpenge.

På denne baggrund, og idet afgørelsen om, at A ikke opfyldte betingelserne i sygedagpengelovens § 27, stk. 1, nr. 1 – 7, for forlængelse af sygedagpengeperioden ud over varighedsbegrænsningen, ikke er til påkendelse under denne sag, finder disse voterende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse af 23. september 2011 om, at X Kommune ikke skal betale sygedagpenge efter varighedsbegrænsningens indtræden den 31. december 2009.

Disse voterende stemmer derfor for, at Ankestyrelsen frifindes.

Ejler Bruun udtaler:

Kommunens afgørelse af 21. december 2009, der afviste forlængelse af sygedagpengeperioden ud over varighedsbegrænsningen, var ugyldig og blev senere afløst af kommunens afgørelse af 10. november 2010. Sagsøgerens kendskab til den ugyldige afgørelse af 21. december 2009 kan efter min opfattelse ikke begrunde, at kommunen den 10. november 2010 tillagde

sin afgørelse tilbagevirkende kraft. Jeg stemmer derfor for at tage sagsøgerens påstand til følge.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Efter sagens karakter, udfald og omfang skal 3F som mandatar for A i medfør af retsplejelovens § 312, stk. 1, betale sagens omkostninger til Ankestyrelsen med 30.000 kr. til dækning af Ankestyrelsens udgifter til advokat.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Ankestyrelsen frifindes.

3F skal inden 14 dage betale sagsomkostninger til Ankestyrelsen med 30.000 kr.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.